

Kommentar i den kinesiske avis Xinhua siger, Trump med lethed kunne identificere sig med Kinas win-win-filosofi

21. feb., 2017 – En seniorskribent for den kinesiske avis *Xinhua*, Luo Jun, publicerede den 20. feb. en kommentar, der udviser forsigtig optimisme mht. præsident Trumps politik over for Kina, og ud over Kina.

»Ulig disse traditionelle politikere, der i betydelig grad er influeret af Realisme-politikkens [realpolitik, -red.] nulsums-tankegang, så kunne Trump derimod, med sin baggrund i forretningsverdenen, med lethed identificere sig med Kinas win-win-filosofi«, erklærer forfatteren. Idet han bemærker den første, positive telefonsamtale mellem Trump og den kinesiske præsident Xi Jinping, bemærker Luo, at Trumps bekræftelse af politikken for Ét Kina kom aftenen før den japanske premierminister Abes besøg i USA, og at timingen »kan være blevet omhyggeligt valgt for at maksimere USA's interesser, men inden for en vindersituation for alle, som tilfredsstiller alle parter.«

Forfatteren Luo Jun slutter med den formaning til Trump, at han må gå længere end til ord: »Den nye, ikke-traditionelle amerikanske administration må imidlertid være opmærksom på, at den må 'gå talen' (praktisere, hvad den prædiker) om konstruktivt samarbejde med Kina og andre lande for således at cementere dens meget tiltrængte troværdighed.«

Blandt de spørgsmål, som vides alvorligt at bekymre den kinesiske regering, er den aktuelle deployering af et

amerikansk hangarskib og krigsskib bevæbnet med styrede missiler, der skal afpatruljere Det Sydkinesiske Hav, for første gang i Trumps præsidentskab. Den 15. februar advarede talsmand for det Kinesiske Udenrigsministerium, Geng Shuang, om, at Kina »kraftigt modsætter sig noget lands forsøg på at underminere Kinas suverænitet og sikkerhed under dække af sejlads- og overflyvningsfriheden«.

Foto: En amerikansk flådehangarskibs-angrebsgruppe har indledt »rutineoperationer« i Det Sydkinesiske Hav. Operationerne indledtes på trods af en advarsel fra Kina om ikke at blande sig i Kinas suverænitet i området. Angrebsgruppen omfatter hangarskibet af Nimitz-klassen, USS Carl Vinson.

People's Daily: 'Kina vil aldrig tillade USA at gå amok i det Sydkinesiske Hav'

23. okt., 2016 – *People's Daily*, det kinesiske kommunistpartis officielle avis, bragte en lederartikel i dag med ovenstående konklusion, som respons på Obama-administrationens overlagte provokation fredag, den 21. okt., hvor de sejlede krigsskibet USS Decatur, der medfører styrede missiler, igennem vandene ved Kinas Xisha-øer (Paraceløerne). Lederartiklen protesterede stærkt mod provokationen og sagde, at Kina »vil tage en række effektive modforholdsregler«. De bemærker, at mantraet om, at sådanne provokationer tester »sejladsfriheden«, er et falskneri, eftersom der ikke er nogen begrænsning af sejladsfriheden ud over, at kinesisk og international lov kræver, at udenlandske krigsskibe skal have godkendelse fra den kinesiske regering, før de sejler ind i kinesiske vande.

»Amerikanske krigsskibes ulovlige indsejling i kinesiske vande uden tilladelse er en alvorlig krænkelse af Kinas suverænitet og sikkerhedsinteresser, bryder både kinesiske og også internationale love og udgør en trussel mod fred og sikkerhed så vil som orden i de relevante vande«, siger erklæringen.

Men lederen går videre og fastslår den fare, at Obama, der nu har mistet sit »omdrejningspunkt Asien«-doktrins udspil for at inddæmme Kina militært, som et resultat af Filippinernes afvisning af Obamas krigsplan, nu hektisk handler alene og kunne komme ud af kontrol.

De fortsætter: »Washington må indse, at det retmæssigt er denne eneherkermentalitet, der har resulteret i dets faldende, globale indflydelse og manglende evne til at levere offentlige tjenesteydelser med positiv energi. Washington må ligeledes indrømme, at æraen, hvor ét land kan dominere et alliancenetværk ved at skabe spændinger med løgne, aldrig kommer tilbage. Der er ingen, der ønsker at svække USA's indflydelse i det asiatiske Stillehavsområde, men en sådan indflydelse må baseres på en positiv helligelse til en fælles udvikling af hele området. Dets forældede eneherkermentalitet bliver på ingen måde accepteret af regionale lande, der aspirer til fred, samarbejde og fælles fremskridt.«

Foto: Krigsskibet USS Decatur, der er bevæbnet med styrede missiler, sejlede tæt på en række øer, som Kina gør krav på, i det Sydkinesiske Hav den 21. okt., 2016, hvilket fremprovokerede en voldsom protest fra Beijing.

Russiske medier siger 'Det Sydkinesiske Hav er nu en krudttønde'

17. juli 2016 – Det russiske, multimedie-nyhedsagentur Sputnik offentliggjorde i dag en analyse, der slår alarm omkring faren for konfrontation i det Sydkinesiske Hav, i kølvandet på den Permanente Voldgiftsret i Haags (PCA) afgørelser imod Kina.

»Med en kendelse fra PCA, der går imod Kina, er regionen omkring det Sydkinesiske Hav nu en krudttønde, der venter på at eksplodere i takt med, at USA forsat forsøger overflyvninger i regionen, og Beijing kunne meget vel snart beslutte, at provokationerne er for store til at ignorere.«

Sputnik bemærkede også de kommentarer, som den japanske premierminister Abe kom med på topmødet den 16. juli for Asien-Europa-Mødet (ASEM), hvor han til de forsamlede ledere sagde: »Jeg håber meget stærkt, at parterne i tvisten retter sig efter voldgiftsrettens kendelse og tager initiativ til en fredelig løsning af tvisten i det Sydkinesiske Hav.« Sputnik karakteriserede dette som en »provokation« imod Kina, sammen med det faktum, at »Tokyo har indledt stigende febrilske runder med provokation langs Kinas østlige flanke.«

**Stop 3. Verdenskrig:
EIR nagler amerikanske**

krigshøge som fortsættelsen af Det britiske Imperium

12. juli 2016 – På den selvsamme dag, hvor Voldgiftsretten i Haag afsagde kendelse imod Kina i sagen om Filippinernes krav i det Sydkinesiske Hav, afholdt CSIS, det neokonservative center i Washington D.C., et heldagsforum om det Sydkinesiske Hav, der indledtes med en hovedtale af senator Dan Sullivan (R-AK.). Sullivan, senator John McCains kohorte på Senatskomiteen for Bevæbnede Tjenester, holdt en tale, der ville have passet godt på et nazistisk Nürnberg-stævne, for dernæst blot at blive afsløret af *EIR's* Bill Jones som værende talsmand og hitman for Det britiske Imperium i dets moderne forklædning, hvor de optræder som partiske krigshøge, der støtter op om Obamas krigsmobilisering imod Rusland og Kina.

Sullivan gentog, ligesom mange andre ved CSIS-konklaven, forsvarsminister Ash Carters linje, der siger, at USA's militær »kan og vil flyve, sejle og operere overalt, hvor international lov tillader det«. Han havde den uforskammede at sige, at USA ønsker at bruge sin militærmagt således, at »aggressionskrige vil blive forvist til fortiden«. Han sagde, at de Grundlæggende Fædre skrev »sejladsfriheden« ind i vores Uafhængighedserklæring imod en tyrann, der begrænsede denne frihed, og at vi viderefører dette forsvar for sejladsfrihed i dag med vores militær i det Sydkinesiske Hav.

Lederen af *EIR's* Washington-kontor Bill Jones sagde, at, for ham var historie vigtigt, idet én af hans forfædre var blevet dræbt i samme Amerikanske Revolution, og han havde en korrektion at komme med i forhold til Sullivans historieelektion. »Vore grundlæggende fædre havde gjort oprør imod et Britisk Imperium«, sagde Jones, »datidens hersker over verdenshavene, der ligeledes hævdede, at de repræsenterede

»regering ved lov«, DERES lov, og at vi (USA) havde hævdet, at vi havde ret til at afgøre vores egen skæbne.« »Vi synes nu at have vedtaget Det britiske Imperiums rolle og insisterer på, at Kina gør det samme. Tænk engang over, hvordan Kina anskuer dette ud fra deres egen histories standpunkt. Hvis vi gennemfører Deres forslag om at opbygge vore militære styrker i regionen på vegne af »sejladsfriheden«, eller et andet påskud, vil dette føre til krig«, sagde Jones.

Sullivan var fuldstændig destabiliseret, med et publikum, der tav og tydeligvis var nervøs.

»Det er ikke os, der bestemmer reglerne«, fik han endelig fremstammet.

»Nok er vi lederne, men dette er en orden, baseret på regler. At sige, at vi skulle være en slags diktatorer, er forkert. Det er vi ikke enige i. Vi ønsker sejladss- og handelsfrihed. Flere og flere lande tilskynder os til at hjælpe, fordi man stoler på os. Se på NATO-mødet i sidste uge[!]. De stoler på, at vi ikke har territoriale krav, og de har brug for vores hjælp til at kæmpe tilbage imod nationer, der benytter sig af tvang, som Rusland og nu Kina.«

Det efterfølgende spørgsmål blev stillet af *Defense News*, hvis reporter sagde:

»For at følge op på det sidste spørgsmål, så sagde De, at vi nu bør sende to hangarskibs-grupper til permanent udstationering i regionen. Vil dette ikke udgøre en optrapning, der fører til yderligere spænding?«

Atter stod Sullivan afsløret og svarede defensivt:

»Det er ikke min anskuelse, at det, at vores land militært står sammen med vore allierede til forsvar for handel og udveksling, skulle udgøre en form for trussel.«

Ikke desto mindre forløb Nürnberg-stævnet i række og geled.

[Alle ovenstående citater er parafraser, der ligger meget tæt op ad de respektive bemærkninger.]

Se også: Kinas ambassadør til USA giver USA's doktrin »omdrejningspunkt Asien« skylden for uroen omkring det Sydkinesiske Hav.

Se også: Afgørelsen fra Voldgiftsretten i Haag bærer ved til det krigsbål i det Sydkinesiske Hav, som Obama ønsker.

Se også: EIR indtager prominent rolle ved pressekonference i Washington om det Sydkinesiske Hav.

Kinas ambassadør til USA giver USA's doktrin »omdrejningspunkt Asien« skylden for uroen omkring det Sydkinesiske Hav

12. juli 2016 – I en tale til Center for Strategic and International Studies, CSIS, ved afslutningen af CSIS' heldags-krigstrommer, leverede Cui Tiankai, den kinesiske ambassadør til USA, en temmelig grundig respons til tirsdagens afgørelse fra Voldgiftsretten i Haag.

»Kina afviser rettens afgørelse«, sagde Cui, fordi

»sagen krænker den almene praksis, hvor staterne selv giver tilsagn til at indlede en voldgiftssag.«

For det andet, bemærkede han, »har retten overgået sine beføjelser, eftersom territoriale spørgsmål ikke er underkastet UNCLOS (FN's Havretskommission)«. Beslutningen om at acceptere sagen var et tilfælde af »professional inkompetence« og »tvivlsom fortolkning«. Hertil kommer, tilføjede han, at »det ikke skete i god forståelse«. »UNCLOS«, sagde han,

»opfordrer til gensidigt samarbejde og forståelse. Men dette var et forsøg på at bruge det juridiske system til et uvedkommende formål. Det vil også underminere nationers villighed til at gå ind i forhandlinger for at løse territoriale tvister«.

»At misbruge voldgiftsprocedurerne på denne måde vil svække staternes motivering for at forhandle. Det vil intensivere konflikter og endda forårsage konfrontation. Det vil virke underminerende af international lov«, sagde han.

Og problemet begyndte ikke med Kina, sagde han. Kina og andre lande har været godt på vej til at overvinde deres vanskeligheder.

»Spændingerne begyndte at stige for fem eller seks år siden, da vi begyndte at høre om 'omdrejningspunktet'«,

Sagde Cui.

»Og er der nogen, der har haft fordel af dette? Det tror jeg ikke. Hvis den økonomiske vækst svækkes, vil alle lide under det«, advarede han. »Og mht. dem, der herved mener, at de kan kræve 'fribillet' pga. dette, så vil jeg tilskynde dem til at tage til Irak og Syrien og se, hvordan tingene udviklede sig der. Pas på, hvad du ønsker dig«, sagde han.

Cui bemærkede også, at Kina ikke var det første, men snarere det sidste land, der byggede strukturer på øerne og revene, der befandt sig inden for dets territoriale krav, og de faciliteter, som Kina byggede, såsom fyrtårne, var til gavn

for alle. Mht. sejladsfriheden skelnede han mellem sejladsfrihed for handelsskibe, der aldrig er blevet truet af Kina, og militære fartøjer.

»Kina understøtter sejladsfriheden for handelsskibe, eftersom handel er ekstremt vigtigt for Kina. Men deployeringen af flådekrigsskibe kunne på den anden side faktisk true sejladsfriheden for handelsskibe.« »Forhandling og rådslagning tilbyder den mest succesfulde måde til løsning af spørgsmålene«,

Sagde Cui.

»Man kan ikke bringe fred ved hjælp af en flåde af hangarskibe«,

Sagde han.

Foto: USA deployerer hangarskibe af klassen USS John C. Stennis til det Sydkinesiske Hav.

**Afgørelse fra Voldgiftsretten
i Haag bærer ved til
det krigsbål i det
Sydkinesiske Hav, som Obama**

ønsker

12. juli 2016 – Den permanente Voldgiftsret i Haag udstedte tirsdag en enstemmig og provokerende afgørelse, der skyder langt over målet, i voldgiftssagen om det Sydkinesiske Hav på alle væsentlige punkter, der overrasker selv dem, der støttede den oprindelige filippinske klage. Dette er den afgørelse, som Obama og hans hold i månedsvis har krævet, at Kina skal rette sig efter, eller også vil USA »håndhæve« den gennem militære midler, hvad enten nogen af nationerne omkring det Sydkinesiske Hav ønsker det eller ej.

Retten erkendte, at den ikke har mandat til at træffe afgørelse om suverænitet over landterritorier og afgrænser ikke en skillelinje mellem parterne, men fortsætter derefter med *de facto* at komme med en afgørelse vedr. suverænitet. Domstolen

»konkluderede, at der ikke fandtes noget legalt grundlag for Kinas krav om historiske rettigheder i vandene, der falder inden for »ni-punkts-linjen«,

som Kina rent historisk har anset for at være sit suveræne territorium. Domstolen afgjorde ligeledes, at

»Den – uden at afgrænse en skillelinje – kunne erklære, at visse vande befinder sig inden for Filippinernes eksklusive økonomiske zone, fordi disse områder ikke overlappes af nogen mulighed for, at Kina har et berettiget krav.«

Denne afgørelse hvilede på den utrolige afgørelse, at den 110 acre store Taiping Island, der er besat af Taiwan, og som huser en militær garnison, et hospital og en farm, slet ikke er en ø, men blot en klippe, og derfor ikke tildeles den 200-mile Eksklusive Økonomiske Zone, som en ø har ret til. Denne 200-mile zone overlapper de andre Spratly-øer og rev. Således fremkommer den »upartiske domstols« magi.

Kina har aldrig anerkendt Voldgiftsrettens ret til i det hele taget at dømme i sagen, og tirsdag gentog det kinesiske Udenrigsministerium det, som regeringen i månedsvis har erklæret: Kina

»erklærer højtideligt, at kendelsen er ugyldig og ikke har nogen bindende effekt. Kina hverken accepterer eller anerkender den.«

Præsident Rodrigo Duterte's regering i Filippinerne, der, siden den blev taget i ed i slutningen af juni, har fremlagt en politik for at løse uoverensstemmelser med Kina på basis af en dialog om gensidig økonomisk udvikling, responderede til kendelsen uden forsigtighed. Præsidentens kommunikationssekretær Martin Andanar udtalte, at justitsministeren ville undersøge afgørelsen og forsyne præsidenten med »en komplet og gennemgribende fortolkning om fem dage«, og præsidentens talsperson Ernesto Abella specificerede, at ingen offentlige udtalelser ville blive udstedt, indtil sagen var blevet grundigt diskuteret.

Wall Street Journal offentliggjorde hurtigt et perspektiv for, hvordan kendelsen kan bruges til at vælte Duterte's politik med at samarbejde med Kina og alliere hele Sydøstasien imod Kina. Med citater fra »eksperter« hævdede Wall Streets las, at Duterte ikke kan fremstå som svag i forsvaret af Filippinernes suverænitet nu, hvor Voldgiftsretten har afgivet kendelse (især fordi kendelsen gav Filippinerne suverænitet over en af de kunstige øer, som Kina har bygget), og derfor må bøje sig for den angivelige »overvældende offentlige mening« imod Kina i landet.

Den amerikanske advokat, der repræsenterede den foregående filippinske regerings klage til Haag, Paul Reichler, fra det amerikanske advokatfirma Foley Hoag LLP, sagde til journalister efter kendelsen, at den ville tilskynde andre lande i regionen til at gå op imod Kina. Som det rapporteres i *Journal*, fastholder Reichler

»Voldgiftsrettens kendelse er ikke alene til gavn for Filippinerne, men tilgodeser også andre stater, der grænser op til det Sydkinesiske Hav, som Indonesien, Malaysia og Vietnam. Hvis Kinas ni-punkts-linje er ugyldig i forhold til Filippinerne, er den ligeledes ugyldig i forhold til disse stater og også til resten af det internationale samfund.«

Se også: *'EIR indtager prominent rolle ved pressekonference i Washington om det Sydkinesiske Hav'*

Foto: Præsident Barack Obama og tidligere præsident Benigno S. Aquino III i Filippinerne, april 2014.

Nødaktion over for Deutsche Bank eneste måde at redde Europa og verden

14. juli 2016 (Leder) – Selv, mens tåber som Angela Merkel og Wolfgang Schäuble holder fast ved, at både de italienske banker og Tysklands største bank, Deutsche Bank, ikke er i alvorlige vanskeligheder, udvider cheføkonom for Deutsche Bank, David Folkerts-Landau, sin tidligere advarsel om, at hele EU-banksystemet er på randen af kollaps. Han lagde i vid udstrækning skylden for dette på den Europæiske Centralbanks præsident Mario Draghis *Quantitative Easing*, QE (kvantitative lempelser; 'pengetrykning') – med ubegrænset opkøb af skrantende obligationer – og med nedsættelsen af rentesatserne til negative værdier. »Europa er alvorligt syg«, sagde han i et interview med *Die Welt* og tilføjede, at en hurtig kur krævedes og i særdeleshed forholdsregler, der atter giver

gnisten til økonomisk vækst, for uden vækst kan bankkrisen ikke overvindes.

Folkerts-Landau sagde, at levestandarden i hele Europa er alvorligt truet, og at dette er en væsentlig årsag til den hastige vækst af anti-EU-følelser i hele Europa.

Lyndon LaRouche har direkte intervenseret i denne krise og påpeget den faktiske årsag til denne krise, der udspiller sig – nemlig, det politiske mord i 1989 på formand for Deutsche Bank, Alfred Herrhausen, som LaRouche identificerede som den sidste tyske bankier, der forstod bankernes nødvendige rolle i skabelse af kredit til realøkonomien. Siden dette mord er Deutsche Bank, og tysk bankvirksomhed generelt, blevet overtaget af briterne, både rent bogstaveligt i den betydning, at briterne nu ejer Deutsche Bank, og også mht. at skifte over til spekulation snarere end produktiv investering.

Se: Helga Zepp-LaRouche: Deutsche Bank må reddes for verdensfredens skyld!

De fleste transatlantiske nationers økonomier er implicit bankerot, sagde LaRouche i en diskussion onsdag med sin Komite for Politisk Strategi. Men den tyske økonomi har i sig midlerne til at redde de europæiske økonomier, og videre endnu, pga. den historiske tyske helligelse til investeringer i videnskab og teknologi. Skulle Deutsche Bank gå hen og kollapse, advarede han, ville resultatet blive ikke alene et økonomisk sammenbrud i hele Europa, men også krig – global krig.

Alt imens en genkapitalisering af Deutsche Bank derfor haster, så må det ikke blive et spørgsmål om penge *per se*, i sig selv, men derimod en reorganisering af bankens enorme eksponering til stort set værdiløse derivater og dårlige lån, samt en tilbagevenden til produktiv investering sådan, som Herrhausen havde tænkt. Den tyske økonomi kunne dernæst levere den nødvendige margin for at bringe den europæiske økonomi tilbage

til skabelsen af reel profit.

Krigsfaren kunne ikke være mere åbenlys end den er i dag. En af Putins toprådgivere, Sergei Karaganov, sagde til *Der Spiegel* i dag, at den udstrakte NATO-deployering af styrker på den russiske grænse, som blev yderligere implementeret ved NATO-topmødet i Warszawa i sidste uge, er en militær provokation, og at, »hvis NATO indleder en overskridelse – imod en atommagt som os selv – vil de blive straffet.«

På samme tid responderede Kinas ambassadør til USA, Cui Tiankai, i tirsdags til de multiple militære trusler mod Kina siden Obamas »omdrejningspunkt Asien« og den amerikanske intervention imod Kinas suverænitet i det Sydkinesiske Hav og sagde: »At sende disse hangarskibe og bombefly er en manifestation af loven, 'magt er ret'. Kina må derfor gøre modstand mod det og afvise det. Dette sker i den sande ånd af international lov. Og hvis det kan ske for os, kan det ske for hvem som helst.«

Der findes ingen delvise forholdsregler, der kan håndtere den eksistentielle økonomiske og strategiske krise, der nu konfronterer menneskeheden. Der må komme en kreativ løsning, baseret på nye principper, og som hviler på den forståelse, at ethvert menneske har et kreativt potentiale til at bidrage til menneskehedens fælles mål. En afslutning af geopolitik, og af den dyriske filosofi, der lyder »alle mod alle«, mellem individer og mellem nationer, haster, er mulig og nødvendig.

Foto: Den Europæiske Centralbanks bygning.

EIR indtager prominent rolle ved pressekonference i Washington om det Sydkinesiske Hav

6. juli, 2016 – En pressekonference i Washington, der afholdtes onsdag af Chongyang Institut for Finansielle Studier og det Nationale Institut for Studier af det Sydkinesiske Hav, blev overværet af godt 70 kinesiske og amerikanske journalister. Der optrådte bl.a. tre ledende kinesiske akademikere og to amerikanske intellektuelle, inklusiv leder af EIR's Washingtonkontor, Bill Jones. Interessen for emnet var højaktuel, med den Faste Voldgiftsret i Haags forestående beslutning om den filippinske anmodning om en afgørelse på stridsspørgsmålet om det Sydkinesiske Hav. Afgørelsen i Voldgiftsretten, som Kina afviste at deltage i, og hvis beslutning Kina derfor ikke vil følge, ses som et middel for USA til at hæve indsatsen i sit gambit om "sejladsfriheden" i det Sydkinesiske Hav. Et spil, der skubber regionen tættere på krig.

De kinesiske akademikere inkluderede dr. Wu Shicun, præsident for det Nationale Institut for Studier af det Sydkinesiske Hav, utvivlsomt den mest kyndige person i Kina indenfor spørgsmålet om det Sydkinesiske Hav; og professor Huang Renwei, vicepræsident for Shanghai Institut for Internationale Studier, en af de fremmeste tænketanke i Kina. Pressekonferencen nød også godt af et vigtigt spørgsmål fra tilhørerrækkerne, stillet af præsident for Schiller Institut, Helga Zepp-LaRouche.

Den kinesiske side præsenterede sit standpunkt i spørgsmålet om det Sydkinesiske Hav og præciserede sin argumentation for ikke at acceptere voldgift i en sag, hvor ingen forhandlinger mellem Filippinerne og Kina har fundet sted, på grund af

Filippinernes afvisning af at engagere sig i en diskussion. At sende sagen til retten i Haag var også en krænkelse af Deklarationen om Parternes Adfærd i det Sydkinesiske Hav (Declaration of Conduct of Parties in the South China Sea, DOC), der er underskrevet af alle ASEAN nationerne (Association of Southeast Asian Nations), inklusiv Filippinerne, og som forpligter landene til at løse territoriale tvister gennem forhandling. Voldgiftsafgørelsen ses derfor som et tilfælde af aftalt spil mellem én af parterne i tvisten og voldgiftsretten, med opbakning, selvfølgelig, fra USA, der insisterer på ikke at være en part i striden.

Professor ved det Amerikanske Flådeakademi Brian Mulveny præsenterede det traditionelle – dvs. Obamaadministrationens – synspunkt, nemlig at USA kan sende sine militærfartøjer hvorhen, det ønsker, i operationer, der falder ind under "fri sejlads", og at Kina har at holde sig til, hvad voldgiftsretten beslutter.

I sine kommentarer understregede EIR's Jones vigtigheden af besøget af den kinesiske delegation, på grund af faren for krig forbundet med USA og dets allieredes koncentration af militære styrker i regionen, og på grund af den systematiske fordrejning af det kinesiske standpunkt i amerikanske medier.

"USA's politik har været totalt hovedløs," sagde Jones. "I stedet for at prøve at opbygge en relation til Kina omfattende sociale, økonomiske, politiske og militære forhold, behandler det Kina som et udenforstående rovdyr, selv i Kinas eget område. I stedet for at prøve at fremme Kinas relationer med dets naboer, har USA styrket sine koldkrigsalliancer og opmuntret dem til at være hårde ved Kina," sagde Jones. "Og når voldgiftkendelsen kommer i næste uge, vil USA begynde at kværulere om, at Kina principielt må acceptere denne som international lov, et standpunkt, som mange juridiske eksperter, selv i USA, anser for absurd."

"Jeg spørger mig selv," sagde Jones, "hvordan USA ville reagere, hvis det havde en flåde af udenlandske fartøjer tilhørende en fremmed alliance til at patruljere 12 mil fra

Californiens kyst? Tjah, jeg tror godt vi ved, hvordan USA ville reagere, men Kina vil tendere til at udvise større tilbageholdenhed”, sagde han.

“Kina har fremsat en vigtig ‘godt naboskabs-politik’ med sit Bælte og Vej -initiativ, sagde Jones, “og har tilbudt håb og udvikling til et område, der stadig er plaget af fattigdom og destruktion. Og USA har set dette som en fjendtlig hensigt fra Kinas side, til trods for det faktum, at USA er blevet inviteret til at tage del i dette storslåede program for udvikling af infrastruktur.”

“Om ikke andet, så har konflikten om det Sydkinesiske Hav klarere vist os, at vi behøver en ny type forhold mellem vore to lande, måske på linje med, hvad præsident Xi forestiller sig med sin idé om et forhold mellem større magter. For, hvis vi fortsætter geopolitikkens nul-sumsspil, vil det kun føre til krig.”

Reaktionen fra tilhørerne var entusiastisk, med adskillige spørgsmål rettet til Jones.

I en intervention fra tilhørerrækkerne under spørgsmål & svar-sessionen, bragte Helga Zepp-LaRouche, med et spørgsmål rettet til Mulvaney, atter krigsfarens på bane.

“Der er mange internationale militæksperter, der advarer om, at situationen i dag er mere farlig end på højden af den kolde krig. Endvidere er vi på vej til at opleve endnu et finansielt sammenbrud, værre end i 2008. Jeg mener, at de terrorhandlinger, der især har fundet sted i de seneste to uger i Bangladesh, Tyrkiet, Indonesien og europæiske lande, klart viser, at terrorismen er ude af kontrol. Og rent faktisk befinder den Europæiske Union sig med Brexit i en disintegrations-proces, der er meget dramatisk.

Så mit spørgsmål er: Kan menneskeheden ikke hæve sig til et højere niveau af samarbejde og satse på et nyt paradigme, hvor geopolitik er en saga blot og erstattet af menneskehedens fælles mål? Jeg mener, at verden har hårdt brug for, at USA og Kina arbejder sammen, for jeg mener, at, uden at de to lande tager hinanden i hånden, så står verden i problemer til halsen. Så spørgsmålet er: Kan verden bevæge sig mod et nyt

paradigme med fredeligt samarbejde om hele menneskehedens fremtidige opgaver?”

Som svar på fr. LaRouches spørgsmål nedtonede Mulvaney faren for nogen alvorlig militærkonflikt i det Sydkinesiske Hav og sagde tåbeligt, at skulle en hændelse opstå i området, ville den ikke føre til krig, men blive inddæmmet. (Måske ud fra teorien om, at en enkelt kugle ikke gør en krig. Men fortæl det til ærkehertug Franz Ferdinand.) (reference til attentatet i Sarajevo, 28. juni 1914, der ledte direkte til 1. Verdenskrig, -red.) Mulvaney forsøgte også at latterliggøre behovet for et nyt paradigme, idet han sagde, at han ville elske en verden, i hvilken mennesker levede sammen i harmoni, men, som han sagde – fuldendt pragmatisk, som han er – dette er ikke den verden, som vi lever i.

Ved begivenheden var der mange journalister, der kom op og stillede Jones mange flere spørgsmål om krisen i det Sydkinesiske Hav og om, hvordan Kina bør reagere på voldgiftsafgørelsen.

Pressekonferencen fkom efter to dages diskussioner med den kinesiske delegation, én med Carnegie Instituttet for Fred i Verden (noget af en fejlbetegnelse), og den anden med Schiller Instituttets Venner, inklusiv Schiller Instituttets præsident og grundlægger, Helga Zepp-LaRouche.

Truende konfrontation med Kina fremføres i Washington Post

16. marts 2016 – I dag udgav *Washington Post* en artikel af David Ignatius, der var bygget op omkring et interview med Kurt Campbell, og som advarede om muligheden for et »Augusts

kanoner«-øjeblik i uoverensstemmelsen mellem USA og Kina over det Sydkinesiske Hav. Ignatius rapporterede, at »det Hvide Hus har en intens planlægningsproces i gang mellem diverse afdelinger, som forberedelse til den truende konfrontation«. Det, som Ignatius refererer til, er den sag, der verserer ved den Internationale Domstol i Haag om Kinas krav om suverænitet over øerne i det Sydkinesiske Hav, der refereres til som Kinas »ni streger linje« (demarkationslinje). Ifølge tidligere viceudenrigsminister for det asiatiske Stillehavsområde, Campbell, vil domstolen sandsynligvis afgøre til fordel for Filippinernes protest over Kinas krav på rækken af øer, og dette kunne udløse en kinesisk reaktion og muligvis en ADIZ-erklæring (luftforsvars-identifikationszone) over det Sydkinesiske Hav. Ignatius bemærkede, at USA kunne respondere ved at foretage overflyvninger med B-52-fly ind over ADIZ, eller ved at arbejde sammen med Filippinerne, Vietnam og andre nationer omkring det Sydkinesiske Hav om at opbygge deres egne ø-forstærkninger eller indgå i fælles overflyvninger. »Det her er ikke Pearl Harbor, men hvis ikke folk på alle sider er forsigtige, så kunne det blive til 'Augusts kanoner'«. Regeringen, advarede Campbell, er ved at nærme sig »endnu et rød-streg-øjeblik, hvor den skal finde ud af, hvordan den vil forholde sig til tidligere advarsler«. Med andre ord, så sidder Obama med skægget i den postkasse, han selv har skabt, og er vadet direkte ind i midten af noget, som kineserne vedholdende har hævdet er en uoverensstemmelse mellem suveræne stater, der bør forhandles på bilateralt grundlag uden indblanding udefra, fra hverken USA eller den Internationale Domstol.

Wang Yi: »Kina vil aldrig blive et nyt Amerika«

8. marts 2016 – Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi sagde under en pressekonference på sidelinjen af den Nationale Folkekongres i Beijing, at Kina »forsøger at spille en større rolle i den eksisterende internationale orden og det internationale system«, men at det aldrig vil søge at opnå overherredømme – »Kina vil aldrig blive et nyt Amerika. Kina har ingen intention om at erstatte eller lede andre«, rapporterer *Xinhua*.

Han advarede specifikt om, at USA i øjeblikket griber ind i det Sydkinesiske Hav på en farlig og provokerende måde.

»Sejladsfriheden betyder ikke, at man kan gøre, hvad der passer én ... Takket være en fælles indsats fra Kinas og andre landes side i regionen, er det Sydkinesiske Hav fortsat blandt verdens sikreste og frieste sejlruiter. Ethvert forsøg på at skabe forstyrrelse i det Sydkinesiske Hav og destabilisere Asien, ville ikke blive tilladt af Kina og de fleste andre lande i regionen«, sagde han. Han advarede USA mod at »forplumre vandene«, der kunne »kaste Asien ud i kaos« og tilføjede, at »Filippinernes stædighed i det omstridte spørgsmål i det Sydkinesiske Hav er et resultat af anstiftelse bag scenen og politisk intrigeren.«

Han rapporterede, at Kina har tilbudt at oprette to 'varme linjer' til at håndtere maritime nødsituationer og fælles redningsaktioner.

Wang erklærede også, at Beijing ikke blot vil være en tilskuer i Mellemøsten, men vil spille en mere aktiv rolle uden at gribe ind i regionens nationers interne anliggender. Han understregede Kinas »modne og stabile« bånd med Rusland.

Foto: Wang Yi besvarer spørgsmål fra journalister under en

pressekonference på sidelinjen af den Nationale Folkekongres i Beijing.

Kina advarer om USA's trusler om atomkrig

31. januar 2016 – Det kinesiske Kommunistpartis officielle avis *Global Times* udgav en lederartikel i dag, der advarer om, at USA forbereder krig, *atomkrig*, imod Kina, og krævede, at Kina »sætter tempoet op for opbygning af strategiske angrebsevner, inklusive en atomar gengældelsessevne«.

Under overskriften »Build up defense to thwart US provocation« (Opbyg forsvar til at forpurre USA's provokation) henviser lederartiklen til USA's deployering af et krigsskib inden for 12-milegrænsen af en af dets øer i Xisha (Paracel) øerne den 30. januar og bemærkede, at dette ikke er en ubesat ø, og heller ikke en kunstig ø, som tilfældet er med USA's provokationer i Nansha (Spratly) øerne, men at Zhongjian-øen snarere er »under Kinas aktuelle kontrol, og Kina har offentliggjort den territoriale kystlinje i havet for Xisha-øerne, inklusive Zhongjian-øen. USA's provokation er derfor denne gang mere ondsindet.«

Obamaregeringen brugte i tilfældet, hvor de sejlede ind 12-milegrænsen omkring den kunstige ø, Kina skabte, som påskud, at UNCLOS ikke anerkender territorial suverænitet omkring sådanne øer. Dette er tydeligvis ikke tilfældet med øen Zhongjian og demonstrerer udtrykkeligt løggen i Obamas påstand om, at han ikke er partisk i forhold til selve de territoriale krav. Den kendsgerning, at 90 % af handelen, der passerer gennem Kinas hævdede territorium i det Sydkinesiske Hav (»ni

streger linjen«; demarkationslinje), er handel med Kina selv og demonstrerer, at det alene er Kina, der må bekymre sig om »sejladsfriheden« fra USA's provokationer og den igangværende amerikanske militære besættelse af Filippinerne.

Lederen i *Global Times* bemærker også, at »Kinas militære styrke stadig er betydeligt bagud i forhold til USA. Hvis USA er rede til en konfrontation i det Sydkinesiske Hav, kan det hurtigt samle sin militære styrke på trods af den store afstand ... Kinas militærbudget udgør kun 2 % af landets BNP, meget lavere end USA's 4 %.«

De slutter med det ovennævnte krav om en militær opbygning som forberedelse til at respondere til et atomangreb fra USA.

De fem brændpunkter for Tredje Verdenskrig

22. november 2015 – Robert Farley, en seniorlektor ved Patterson School for Diplomati og International Handel ved Kentucky Universitet, advarer om, at der er fem mulige måder, hvorpå Tredje Verdenskrig (eller efter hans mening snarere Femte Verdenskrig, idet han tæller Syvårskrigen og Napoleonskrigene med som verdenskrige) kunne begynde.

Brændpunkterne omfatter de følgende:

* **Syrien** – Enten kunne en konfrontation mellem amerikanske og russiske fly i luften over Syrien eskalere ud af kontrol, eller også bliver ISIS besejret, men USA, Frankrig og Rusland bliver rivaler over, hvordan Syrien efter ISIS skal se ud.

* **Indien og Pakistan** – Indien og Pakistan kunne komme i krig

igen af flere grunde. USA har generelt været tæt på Pakistan, men har været i færd med at dyrke tættere relationer med Indien. Kina har længe militært været tæt på Pakistan. Farley nævner ikke Rusland, der rent historisk har haft tætte relationer til Indien, inklusive militært.

* **Det Østkinesiske Hav** – Kina og Japan er modstandere mht. Senkaku/Daiyou-øerne. USA er traktatmæssigt forpligtet til at forsvare Japan, hvilket gør det næsten sikkert, at, skulle der udbryde kampe, ville USA gå ind på Japans side.

* **Det Sydkinesiske Hav** – En krig mellem USA og Kina kunne trække Japan og Indien med og kunne resultere i en udveksling af atomvåben.

* **Ukraine** – En konfrontation mellem NATO og Rusland kunne forårsage, at Rusland tyer til taktiske atomvåben, hvis det mener, det ikke kan overleve.

Farley konkluderer, at vi mangler den Kolde Krigs »rædselsvækkende« klarhed. »Der kunne udbryde krig flere steder, som kunne trække krigsførende parter med ind på uforudsigelige måder«, skriver han. »Krigsførende parter begynder meget sjældent en krig med overlæg; lederne af verdens mest magtfulde nationer må være på vagt over for truslen om en optrapning af kriser.«

Foto: Russiske jets under en "aerobatic" flyveopvisning i Rusland. Kunne en konfrontation mellem amerikanske og russiske fly over Syrien komme ud af kontrol og eskalere?

Sydkinesiske Hav: Kinas flådechef kræver, USA stopper provokationer

20. november 2015 – Den kinesiske Folkets Befrielseshærs flådechef Wu Shengli sagde, ved et møde onsdag i Shanghai med admiral Scott Swift, chef for USA's Stillehavsflåde, direkte til denne, at USA må stoppe med sine provokationer i det Sydkinesiske Hav. Den kinesiske flåde, sagde han, »havde, med fokus på det større billede for bilaterale bånd« udøvet »maksimal tilbageholdenhed« konfronteret med USA's provokationer, rapporterer *Xinhua* i dag. Admiral Wu opfordrede USA til at værne om den »gode udvikling« af båndene mellem landene og »kontrollere« sine maritime militæroperationer. Han roste admiral Swifts velkomstbesøg til Kina som et tegn på, at begge sider tillægger udviklingen og bevarelsen af den nye form for relationer mellem store lande og de militære relationer mellem de to sider stor betydning, sagde *Xinhua*.

Men, tilføjede han, »USA's opførsel bidrager ikke i mindste måde til fred og stabilitet i det Sydkinesiske Hav. USA kan ikke påtvinge sine egne krav på andre nationer. Det kan ikke sabotere andre nationers suverænitet og sikkerhed.« Han kaldte Kinas ø-byggeri for »fornuftigt, rimeligt og legitimt« og tilføjede, at de kinesiske og amerikanske flåder burde anskue deres uoverensstemmelser rationelt, og undgå »overdrevne situationer«.

Iflg. *Xinhua* sagde admiral Swift, at USA's flåde ikke ønsker, at det Sydkinesiske Hav skal blive et spørgsmål, der bryder båndene mellem de to parter, og han udtrykte håb om, at de to flåder kunne bevare udvekslinger på højt niveau og afholde flere fælles øvelser.

Malaysia og ASEAN yder modstand imod Obamas trusler i det Sydkinesiske Hav

4. november 2015 – Mødet i ASEAN-Plus (Sammenslutningen af sydøstasiatiske nationer) med forsvarsministre faldt fra hinanden i dag, da Malaysia, der har formandsskabet for mødet i Kuala Lumpur, og de fleste af ASEAN-nationerne, gjorde modstand mod Obamas krigsmager-bølletaktik (gennem sin forsvarsminister Ash Carter), og nægtede at bøje sig for Carters krav om, at slutkommunikéet skulle inkludere en ordlyd, som var godkendt af amerikanerne, vedrørende det Sydkinesiske Hav.

Informationskontoret i Kinas Nationale Forsvarsministerium sagde, at "Kina er nået til enighed med Malaysia og andre ASEAN-lande om indholdet" af det foreslåede fælles kommuniké, som værtslandet Malaysia havde lavet udkastet til, hvilket vil sige, at de havde fundet en måde at adressere spørgsmålet om det Sydkinesiske Hav på, der var acceptabel for Filippinerne og Vietnam (eftersom alle ASEAN-afgørelser træffes ved konsensus), eller også ville stridspunktet blive udeladt helt og aldeles. Carter forkastede imidlertid udkastet og krævede (med japansk og australsk støtte, ifølge presserapporter), at Malaysia fremlægger et nyt udkast, der fordømmer Kina for dets aktiviteter i det Sydkinesiske Hav. Dette afviste Malaysia og i det mindste det meste af ASEAN, idet de var langt mere interesseret i det reelle problem med ISIS og terrorisme og samarbejdet med Kina om både forsvar og økonomisk udvikling.

Som et resultat heraf blev der slet ikke udstedt et slutkommuniké.

Det kinesiske Forsvarsministerium sagde, at "nogle individuelle lande uden for regionen ignorerede den eksisterende konsensus og forsøgte eftertrykkeligt at tilføje indhold til deklARATIONEN, der ikke var blevet diskuteret under mødet. En sådan fremfærd afveg totalt fra formålet med og principperne i ADMM-Plus (ASEAN Forsvarsministres Møde Plus) og skadede ASEAN's centrale og dominerende rolle i denne mekanisme.

Selvsagt gav USA Kina skylden for mødets sammenbrud. De hævdede, at det var Kinas indvindings-aktiviteter, der er ansvarlige for stridighederne, og at det var Kina, der brugte sin økonomiske gennemslagskraft til at vride armen om på ASEAN-nationerne.

Den kendsgerning, at det var Malaysia, der førte kampen imod USA's krigspolitik, er meget betydningsfuldt. Malaysia har også krav i det Sydkinesiske Hav og har udtrykt sin betænkelighed over Kinas krav på hele området. Desuden er premierminister Najib i dybe vanskeligheder over en kæmpe korrupsionsanklage over en statslig investeringsfond, hvor milliarder af dollars mangler, og mange troede på forhånd, at Najib ville gå Obamas ærinde for at bevare amerikansk støtte i krisen.

Men det gjorde han ikke. Vi kan forvente nogle ubehagelige operationer imod Malaysia som et resultat af deres modige forsvar af fred og udvikling.

Ash Carter benyttede også lejligheden, hvor han mødtes med den kinesiske forsvarsminister Chang Wanquan ved dette forum i Kuala Lumpur, til, ifølge Carters assistent, at bralre op om, at "USA vil fortsætte med at flyve, sejle og operere, hvor som helst international lov tillader det", og at "det Sydkinesiske Hav ikke ville være nogen undtagelse". Dette demonstrerer

igen, at Obama simpelthen lyver igen, når han siger, at USA ikke tager stilling til spørgsmålet om suverænitet over det Sydkinesiske Hav, eftersom den amerikanske destroyers krænkelse af 12-mile grænsen omkring de kinesiske øer d. 27. oktober klart viser, at de har taget stilling imod Kina og truer med krig.

Det er USA versus Kina i det Sydkinesiske Hav

3. november 2015 – USA under Barack Obama planlægger åbenlyst flere provokationer i det Sydkinesiske Hav, som den i sidste uge, hvor destroyeren USS Lassen sejlede indenfor 12 mile grænsen af territorialfarvandet af en ø, over hvilken Kina hævder suverænitet. En unavngiven amerikansk forsvarsmedarbejder sagde til Reuters i går, at USA planlægger at gennemføre to provokationer i det Sydkinesiske Hav omtrent to gange i kvartalet, "for at påminde Kina og andre lande om USA's rettigheder under international lov", sagde han. "Det er den rette frekvens for at gøre det regelmæssigt uden at være en konstant 'torn i øjet'. Det lever op til intentionen om regelmæssigt at udøve vore rettigheder under international lovgivning og minde kineserne og andre om vores synspunkt" sagde embedsmanden.

Yi Xiaoguang, vice-generalstabschef for den kinesiske hær (PLA – People's Liberation Army), henstillede i mandags til USA om "ikke at gøre ting, der undergraver den større sammenhæng i det kinesisk-amerikanske forhold", da han blev spurgt om den

amerikanske flådes potentielle, fremtidige aktioner i det Sydkinesiske Hav. Yi fortalte til 'China Daily', at Kina "vil tage alle nødvendige forholdsregler til at hævde national suverænitet". Angående det fremtidige forhold mellem de to landes militær, foreslog Yi, at de først "etablerer indbyrdes strategisk tillid, fremmer forståelse og forhindrer misforståelser og fejlbedømmelser". Han sagde, at de to landes militær forventes "at respektere hinandens nationale suverænitet og sikkerhedsanliggender" og "indgå en højtidelig forpligtelse til ikke at provokere eller skabe problemer over ingenting".

Kommandør admiral Harry Harris fra den amerikanske Stillehavskommando forsøgte at forsvare USA's provokerende handling i det Sydkinesiske Hav som et forsvar af princippet om fri sejlads under et besøg i Beijing i går og i dag, men blev affejet af sine værter. Både Fan Changlong, viceformand for Kinas Militære Centralkommission, og Fang Fenghui, generalstabschef for den kinesiske hær (PLA), protesterede imod den amerikanske handling under deres møder med Harris og advarede om, at sådanne provokationer truer Kinas nationale sikkerhed og regionens stabilitet.

"Det, der har udfoldet sig på det seneste, er ligesom at overvære et selv-orkestreret, selv-instrueret, selv-opført show" sagde talskvinde for det kinesiske Udenrigsministerium Hua Chunying under en ordinær briefing tirsdag. Hun anslog, at 100.000 skibe sejler "sikkert og frit" gennem det Sydkinesiske Hav om året, inklusive millioner af tønder olie om dagen. "De løber ikke ind i problemer overhovedet" sagde hun.

Som et yderligere budskab fløj kinesiske kampfly, ifølge en redegørelse fra RT, i sidste weekend træningsmissioner over det samme område, som Lassen havde passeret igennem. Jetflyene fløj fra en nyligt konstrueret landingsbane på en af øerne i regionen. Pensioneret kinesiske general Xu Guangyu kommenterede ifølge *South China Morning Post*: "Både Forsvars- og Udenrigsministeriet har sagt, at Kina har modtræk, når dets

sø-rettigheder krænkes. Sådanne demonstrative handlinger må følges op af reelle handlinger. Det er et signal, Kina sender til USA om, at det tager sine krav alvorligt. Dette er minimumsniveauet for, hvad kinesisk respons bør være, ellers vil det svigte sit folks forventninger.”

Foto: US Lassen sejlede tæt på en af de kinesiske småøer, som Kina gør krav på som sit suveræne territorium

Leder, 30. oktober 2015: Hvis vi ikke lever op til det, Obama foretager sig imod Kina, er vores organisation i fare

29. oktober 2015 – Det virkelige problem kan ses af Obamas oprørende militære provokationer imod Kina tirsdag (27. okt.): Obama er fast besluttet på at lancere en atomkrig. Hvad vil der ske med os (organisationen), hvis vi ikke siger dette og fører kampagne på dette grundlag? Se på falskneriet med Obamas angreb mod Kina! Se på hans blodige poter! Han må fjernes! Under principperne for det amerikanske præsidentskab, kan han fjernes fra embedet – og gør vi ikke det, kommer vi hurtigt ind i en stadig farligere situation.

Man kan ikke fjolle rundt og forhandle, eller sige, »Nej, jeg tror ikke på det!« Lad være med at gå rundt og spørge, hvordan vi skal gøre det – han må holdes tilbage, eller vi er alle døde.

Vi må sætte det først på listen over sager: Kald det ikke for

noget andet: mord er mord! At sige noget andet er at lyve. Obama er i bund og grund en morder, en masse-morder. Hvis man vil redde USA, så må man sige dette, eller man kunne selv blive den næste, der ryger. Og hvis man ikke bruger den slags sprogbrug, også på gaden, er man i vanskeligheder. Sandheden er altafgørende: Obama er en morder!

Enhver, der forsøger at bagatellisere Obamas krigstræk mod Kina: sig til dem, at de er hjerneskadede. Folk bliver myrdet af Obama, mens du går rundt og hvisker og prætenderer intet at vide.

Til de mennesker, der hyler, at »Det er ikke ham; det er systemet«, så fortæl dem, »Nej, det er Obama«. Hvis man ikke siger, at det er Obama, har man ikke ret til at have en mening. For, hvis man dømmes folk til at retfærdiggøre, at de bliver myrdet, har man ingen rettigheder.

Det her er mord, slet og ret mord! Beviserne er entydige, og hvis man ikke siger det, hvad er man så? Et konfliktsky skvat!

Folk er bange for, at Obama også vil dræbe dem, hvis de mishager ham. Men, den eneste måde at redde sig selv på, er: Accepter ikke dette! Hvis man giver efter, eller billiger, at folk giver efter, skriver man måske selv sin egen dødsbillet. En opvisning i manglende ryggrad!

For at vinde en krig, må man besejre fjenden. Obama overgiver sig ikke, med mindre han besejres. Dette er et akut spørgsmål, ikke noget, der kan udsættes, ikke noget 'på sigt'. Hvis man ikke har tilstrækkelig ryggrad til at gennemføre det, så betyder ens mening ingen ting. Og Kongressens hidtidige passivitet er en fordømmelse af deres moral. De forstår ikke, at de, som alle mennesker, en dag skal dø. Vil det blive som væsener, der har været uden værdi for menneskeheden – eller som soldater, der ved, at de er dødelige, og er forsigtige med, hvordan de tilbringer denne tilstand som dødeligt væsen, for at redde menneskeheden? Fejhed er aldrig andet end

afskyeligt.

Obamas masseorderiske krige i Mellemøsten – krige, der bygger på løgne – har forvandlet offerlandene til Helvede på Jord. Situationen i Tyskland er på randen af en eksplosion, hvor, på trods af en enorm udladning af næstekærlig hjælp gennem de mange frivillige og hjælpeorganisationer, men hvor, simpelt hen pga. det ekstremt store antal flygtninge – ti tusinder om dagen – der kommer til Bayern fra Østrig, man har nået grænsen mht. husly og personel. Den største forhindring for en løsning – en kombination af et forceret program for opførelse af offentlige boliger og en ny Marshallplan for Mellemøsten og Afrika og en forlængelse af den Nye Silkevej og Verdenslandbroen – er Schäuble (den tyske finansminister, -red.). Hans fastholdelse af det Sorte Nul, et budget, der balancerer, er det, der bærer ved til fremmedfjendskhedens bål som en tendens i dele af befolkningen.

Dette er i færd med at udløse et bagslag, der truer med at bryde koalitionsregeringen. Det er allerede koldt i Tyskland. Det er blot et spørgsmål om tid, før et flygtningebarn fryser ihjel i en interimistisk lejr. Vores **Fredags-webcast** vil indeholde dramatiske optagelser fra krisen. Vi har præsenteret anklageskriftet mod Obama – vi behøver ikke gentage beviserne. Vi må satse på en dramatisk effekt, der vil få publikum til at forandre sig, og handle!

Obama gør fremstød for tre krige samtidig

29. oktober 2015 – Præsident Obama bevæger USA stadig nærmere til global krig mod Rusland i Europa og Mellemøsten og mod

Kina i Asien. Han ønsker at myrde et massivt antal mennesker, og han gør det gennem udflugter og 'snigende missioner' (dvs. missioner, der gennemføres i smug, uden nogen debat og uden korrekt bemyndigelse, -red.) med det formål at sabotere enhver reel diskussion i USA. I stedet for at komme med regulære erklæringer om den vedtagne politik fra Det Hvide Hus, gør Obama det i form af lækker gennem anonyme regeringsfolk længere ned på rangskalaen til diverse nyhedsorganisationer. Hvis Obama ikke bliver stoppet gennem en forfatningsmæssig fjernelse fra embedet, vil en atomkrig blive resultatet af en eller flere af disse konfrontationer:

* *Wall Street Journal* rapporterede i går, at NATO overvejer at udsende på en fremskreden post et stort troppekontingent i Polen og de tre baltiske stater. Den plan, der er under overvejelse, omfatter udsendelse af en bataljon, omkring 800-1.000 mand, under NATO-kommando i hvert af de tre lande. En light-version af planen går ud på at sprede en enkelt bataljon hen over alle fire lande, men 15-20 % af soldaterne ville i alle tilfælde være amerikanske. Det forlyder, at tyske regeringsfolk giver udtryk for tilbageholdenhed og under private diskussion siger til deres allierede, at de ikke vil true Moskva som en permanent fjende, eller smække Moskva ude af Europa. Begge versioner af planen vil i Moskva blive opfattet som en provokation, hvad tyskerne meget vel ved, men artiklen henviser til unavngivne amerikanske regeringsfolk som kilde, en indikation på, at det er Obama, der har indledt en diskussion om dette fremstød hen imod atomkrig.

*I en anden artikel, der bygger på anonyme lækker fra Obamaregeringen, rapporterer Reuters, at det var Pentagon, der gjorde fremstød for provokationen i Det sydkinesiske Hav, under hvilken destroyeren USS Lassen sejlede frem til inden for 12 sømil fra de kunstige øer den 26. okt. i en »frihed for sejlads«-øvelse. De siger, at Pentagonfolk har krævet en sådan aktion for at udfordre Kina siden maj måned, men at det var Det Hvide Hus og Udenrigsministeriet, der »bremsede« det

indtil denne uge. Men aktionen byggede på en anmodning om »muligheder« fra forsvarsministeren Ash Carter – der trods alt er udnævnt af Obama – angiveligt for at respondere til den hurtige opbygning af disse øer. Det er den samme kampagne hen imod atomkrig, som Obama er engageret i, i Europa.

* Underhåndsudvidelsen af USA's krig i Mellemøsten følger den samme fremgangsmåde, hvor Obama overvejer at udvide USA's militære operationer i Syrien og risikere et sammenstød med Rusland; og i Irak, hvor regeringen hævder, at amerikanske tropper ikke er involveret i kamp, selv om en amerikansk soldat er blevet dræbt og fem andre såret i kamp, og med Carter, der lover mere af samme slags.

**POLITISK ORIENTERING den 29.
oktober 2015:**

**Flygtningekrisen: kræves:
handling nu//**

**Obama truer Kina med militære
midler**

Med formand Tom Gillesberg

Kinas ambassadør til USA undsiger Obamas krigs- provokationer

28. oktober, 2015–Kinas ambassadør til USA, Cui Tiankai fordømmer i dag direkte Obamas åbenlyse trussel om krig mod Kina med den provokation det er at sende krigsskibe ind på Kinas suveræne territorium.

"Jeg mener, at det USA gør, er en meget alvorlig politisk og militær provokation" siger Cui i et interview med det amerikanske tv-nyhedsnetværk CNN. "Det er et klart forsøg på at eskalere situationen og at militarisere regionen. Så vi er meget bekymrede over det".

Cui kaldte den amerikanske aktion en "absurd og endog hyklerisk holdning" om at bede andre om ikke at militarisere regionen, samtidig med, at USA selv så hyppigt sender militære fartøjer dertil, ifølge CNN.

Han siger at handlingen blev foretaget "i total ligegyldighed i forhold til international lov". I FN-konventionen om Havretsloven er der klare regler om sikkerhed for sejlads, sejladsfrihed og uskyldig transit, sagde Cui, idet han noterede at Kina har underskrevet UNCLOS, men at De Forenede Stater ikke har. "Det, USA gør, er totalt imod reglerne, ordlyden og ånden i konventionen.

Cui sagde, at USA's handling i virkeligheden vil tvinge Kina til at indsætte militære styrker i regionen: "Vi er nødt til at sikre os, at vi har tilstrækkelige midler til at sikre vores suverænitet der, at beskytte vores legale rettigheder der, og ... at opretholde fred og stabilitet der, og at ingen vil have nogen illusioner om at kunne fortsætte med at provokere", sagde han.

"Og det vil bestemt ikke svække vores holdning og engagement i at udvikle et sundt og stærkt forhold til USA. Men det er et tovejs spor, og vi er nødt til at se gensidige handlinger fra USA" tilføjede han.

USA's presse bifaldt hadefuldt og brovtent Obamas ageren over for kineserne. David Ignatius fra Washington Post udgav ovenikøbet en fantasi om, at Xi Jinping blev mødt med trusler om mord og opstande internt i Kina på grund af sin udrensning af korrupte medlemmer af det kinesiske kommunistparti.

Ikke desto mindre, rapporter Japans NHK-presse, vil øverstbefalende for U.S. Pacific Command, admiral Harry Harris, besøge Kina næste mandag for forhandlinger med det kinesiske militær. Forhandlingerne var planlagt, før USA sendte en destroyer ind i kinesisk suverænt område.

Global Times, det regerende kommunistpartis officielle avis, udgav et mere giftigt svar. Idet de rådede Kina til "at forholde sig roligt", angiver de den nødvendige kurs: "Som modsvar mod de amerikanske chikanerier bør Kina omgås Washington taktfuldt og være forberedt på det værste. Det kan overbevise Det Hvide Hus om, at Kina, på trods af uvilje, ikke er bange for at udkæmpe en krig med USA i regionen, og er fast besluttet på at tage vare på dets nationale sikkerhed og værdighed. Beijing bør udføre anti-chikane operationer. Vi skal først observere de amerikanske krigsskibe. Hvis de, i stedet for at passere forbi, stopper for yderligere handlinger, er det nødvendigt for os at indlede elektroniske indgreb, og endda sende krigsskibe, fastlåse dem med radarinformation til affyringskommandoen og flyve over de amerikanske skibe".